

Arrest

**nr. 60 515 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 december 2008 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 maart 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 24 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 3 mei 2010.

1.3. Op 2 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot intrekking van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

1.4. Verzoekers werden nogmaals gehoord op 13 december 2010. Op 27 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 28 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jangalak in de stad Kabul. Uw vader was Qizilbash en uw moeder Tadzjiekse van Panshir. U bezit de sjjiitische geloofsovertuiging, bent ongeschoold en werkte als tapijtenhersteller. Ongeveer veertien jaar geleden huwde u met N.(...) N.(...) (O.V. 6.398.582) met wie u vier kinderen heeft. Uw vader was destijds werkzaam in de fabriek van Jangalak en jullie waren woonachtig in een huis dat hem door het regime van Najib was toebedeeld. In 1387 (2008) werden jullie door de regering Karzai verplicht de woning te verlaten. Net als tien andere families in de dichte omgeving ontvingen jullie een brief van Z.(...) F.(...), namens de Afghaanse regering, om de woonst te verlaten. In mizan 1387 (september-oktober 2008) drongen vijf gewapende mannen jullie huis binnen. Uw broer M.(...) kwam daarbij om het leven, uw vrouw werd verkracht en uw broer F.(...) verdween spoorloos. Uw vader deed een aangifte bij de politie maar dit leverde geen resultaat op. Een maand later besloten jullie Afghanistan te verlaten. Via Turkije reisde u naar Griekenland. Vanuit Athene nam u het vliegtuig naar België met behulp van frauduleuze paspoorten. Op 12 maart 2009 vroeg u in België asiel aan. Bij een eventuele terugkeer vreest u problemen met de Taliban en uw stam.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën voor van de Taskara's (Afghaanse identiteitskaart) van uzelf, uw vrouw, uw kinderen en uw vader, evenals een werkgeversattest van uw vader. Tevens een aantal medische attesten en een aanvraag volgens art. 9 ter van 1 september 2009.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban of uw stam te moeten vrezen.

In mizan 1387 drongen vijf personen uw huis binnen. Ze vermoordden daarbij M.(...) en verkrachtten uw vrouw N.(...) N.(...). Uw broer F.(...) verdween spoorloos tijdens dit incident. Na de rouwperiode besloot u Afghanistan te verlaten uit vrees ook vermoord te zullen worden (CGVS, 13-12-2010, p. 7). U vermoedde dat de Taliban achter de aanslag zat daar uw neven F.(...) en D.(...) banden zouden hebben met deze organisatie (CGVS, 13-12-2010, p. 9).

U stelt te vermoeden dat de Taliban verantwoordelijk was voor dit incident. Dit vermoeden is louter gebaseerd op uw bewering dat uw neven F.(...) en D.(...) bij de Taliban actief zouden zijn. De omstandigheden van het incident brachten immers voor zowel uzelf als uw vrouw geen klaarheid over de identiteit van de daders. Dat uw neven achter de aanslag zaten, hebt u alleszins niet aannemelijk gemaakt. U kon immers helemaal geen toelichting geven bij de activiteiten van uw neven. U had er geen idee van voor wie zij werkten, met wie zij samenwerkten of waar zij zich recentelijk mee bezighielden (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Als u verwijst naar hun bezigheden verklaart u vaag dat ze in het verleden banden hadden met de Taliban en tijdens de Mujahedinperiode bekend waren voor diefstallen (CGVS, 13-12-2010, p. 10). U refereert verder louter aan een eenmalige twist tussen u en hen uit die tijd (CGVS, 13-12-2010, p. 8). Sinds de Mujahedinperiode, die reeds lang achter de rug is, dient u te bekennen niet te weten waar uw neven verblijven. U haalt zelfs geen elementen aan die wijzen op recentere activiteiten van uw neven. Dat u geen enkele informatie of nieuws meer heeft over deze personen sinds het midden van de jaren negentig, roept twijfels op bij uw bewering dat zij plots in 2008 een gewelddadige inval in uw huis zouden hebben verricht.

Verder blijkt ook uit geen enkele van uw verklaringen dat u sinds de Mujahedinperiode met één van hen problemen zou hebben gehad. Uw bewering dat zij op het goede moment zouden gewacht hebben om uw familie kwaad te doen, houdt dan ook geen steek (CGVS, 13-12-10, p. 11). Ook uw vrouw had het louter over familiale onenigheid die zich in een ver verleden afspeelde, nog voor uw huwelijk (CGVS, 13-12-2010, p. 10).

Vervolgens liet u tijdens een eerste gehoor uitschijnen dat de aanslag een gevolg zou kunnen geweest zijn van de werkzaamheden van uw broer M.(...) voor een buitenlandse organisatie (CGVS, 03-05-2010, p. 6). Tijdens een tweede gehoor zegt u dan weer te denken dat zijn bezigheden niets met de aanslag te maken hebben (CGVS, 13-12-, 2010, p. 11). Het is bovendien opmerkelijk te noemen dat

u noch uw vrouw weten voor welke organisatie uw broer de laatste drie maanden als taxichauffeur zou hebben gewerkt. U ontbeert tevens enige concrete informatie hieromtrent. U stelde dat u uw broer hierover niet veel hebt gevraagd, wat weinig ernstig is (CGVS, 13-12-2010, p. 11). Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Eveneens dient te worden gewezen op een aantal opvallende verschillen tussen de verklaringen van uzelf enerzijds en die van uw vrouw N.(...) N.(...) anderzijds aangaande het bovengenoemde incident. Zo verklaarde u dat uw vrouw net als uw broer M.(...) na het incident naar een hospitaal nabij Cinema Pamir werd overgebracht. Nog dezelfde dag werd ze volgens u uit het hospitaal ontslagen (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaarde aan het CGVS dat ze na dit incident niet in het hospitaal is geweest (CGVS, 13-12-2010, p. 3) en bijgevolg weet ze evenmin naar welk ziekenhuis M.(...) precies gebracht werd (CGVS, 03/05/2010, p.6). Dit is erg opmerkelijk en tast op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Tevens beweerde u dat M.(...) op weg naar het hospitaal zou zijn overleden tengevolge slagen op zijn hoofd (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Uw vrouw echter liet verstaan dat M.(...) pas in het hospitaal kwam te overlijden (CGVS, 13-12-2010, p. 3) en zegt bovendien dat dit pas de dag na de feiten was (CGVS, 03/05/2010 p.5). Verder had uw vrouw dan weer een vermoeden dat uw broer door de daders was beschoten en sprak ze niet over slagen of verwondingen. Zij kon tevens geen uitsluitsel brengen aangaande het hospitaal waar uw broer zou zijn opgenomen. Dat uw vrouw deze informatie ontbeert, is erg opmerkelijk te noemen. Zelfs indien rekening gehouden wordt met de psychische toestand van uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat de afwijkende beweringen van uw vrouw ten opzichte van uw eigen verklaringen met betrekking tot het incident dat tot uw vlucht uit Afghanistan heeft geleid, dermate fundamenteel zijn dat ze allerminst bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder ontving de familie kort voor uw vertrek een brief van de administratie van Karzai om de familiewoning te verlaten, daar jullie toe-eigening tijdens het oude regime had plaatsvonden. U zou bedreigd geweest zijn door een afgezant van de regering, Z.(...) F.(...), het hoofd van een militaire eenheid in de regio (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Ook over deze bedreigingen legde u vage verklaringen af. U stelde dat een tiental families in uw wijk, die eveneens een woning hadden toebedeeld gekregen, een gelijkaardige brief hadden ontvangen, (CGVS, 13-12-2010, p. 8). U slaagde er echter niet in concrete informatie over één van deze families naar voren te brengen, hoewel ze in dezelfde wijk woonachtig waren en banden hadden met de fabriek van Jangalak. U kon het CGVS geen namen verschaffen noch toelichting geven bij hun achtergrond (CGVS, 13-12-2010, p. 9). Ook uw vrouw bracht slechts één naam naar voren, waar ze overigens geen zekerheid over had (CGVS, 13-12-2010, p. 3). Verder stelde u dat u door ene Z.(...) F.(...) werd bedreigd (CGVS, 13-12-2010, p. 7). Als uw vrouw echter met deze naam wordt geconfronteerd blijkt ze er nog nooit van gehoord te hebben, wat erg opmerkelijk is en vragen oproept bij de geloofwaardigheid hiervan (CGVS, 13-12-2010, p. 3). Indien de familie daadwerkelijk zou bedreigd geweest zijn door deze persoon kan verwacht worden dat ook uw vrouw hiervan op de hoogte is. Ook de brief die u zou ontvangen hebben van de regering Karzai kon u niet voorleggen op het CGVS, hetgeen mag verbazen. Tevens hebt u geen verklaringen afgelegd die erop wijzen dat de door u beweerde onteigening verband houdt met de vermeende aanslag op uw familie.

Verder is het in dit verband bevreemdend te noemen dat uw andere twee broers, Z.(...) N.(...), al vóór het verkrijgen van de brief op verzoek van uw vader Afghanistan hebben verlaten. Als het CGVS u vroeg wat de reden daarvan was, antwoordt u dat dit was vanwege de vijandschap met uw neven (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Dit is eigenaardig: uit uw verklaringen blijkt immers dat er zich vanaf midden jaren negentig tot op het moment van hun vertrek geen noemenswaardige gebeurtenissen hebben voorgedaan die hun plotse vertrek zouden rechtvaardigen. Het blijft dan ook de vraag waarom uw broers plots het land verlieten. Deze vaststelling tast ook de inschatting van de redenen waarom u een maand later het land verliet aan. Dat u er bovendien geen weet van had waarheen uw broers dan wel gevlucht zijn destijds, is evenzeer bevreemdend te noemen (CGVS, 03-05-2010, p. 3).

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die u voorlegde kunnen onderhavige motivering niet wijzigen aangezien zij geen betrekking hebben op de vervolging die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt of dreigt te zullen ondergaan. De medische attesten, die verwijzen naar de fysieke en psychische gezondheidsproblemen en de zwangerschap van uw echtgenote, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven evenmin herstellen. Uit deze attesten blijkt niet dat uw vrouw in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat zij niet bij machte zou zijn om een coherent relaas uiteen te zetten. Dit blijkt eveneens uit de gehoorverslagen, waaruit blijkt dat uw echtgenote m.b.t. diverse aspecten van het asielrelaas alsook m.b.t. haar identiteit en achtergrond, accurate verklaringen weet af te leggen. Het is dan ook opmerkelijk dat zij dit m.b.t. aspecten die de kern van het asielrelaas raken, niet vermag te doen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazni. Op jonge leeftijd verhuisde u naar uw tante in Kabul. Ongeveer veertien jaar geleden huwde u met S.(...) M.(...) M.(...) (O.V. 6.398.582) met wie u vier kinderen heeft. Uw schoonvader was destijds werkzaam in de fabriek van Jangalak en jullie waren woonachtig in een huis dat hem door het regime van Najib was toebedeeld. In 1387 (2008) werden jullie door de regering Karzai verplicht de woning te verlaten. Net als tien andere families in de dichte omgeving ontvingen jullie een brief van Z.(...) F.(...), namens de Afghaanse regering, om de woonst te verlaten. In mizan 1387 (september-oktober 2008) drongen vijf gewapende mannen jullie huis binnen. Uw schoonbroer M.(...) kwam daarbij om het leven, u

werd verkracht en uw schoonbroer F.(...) verdween spoorloos. Uw schoonvader deed een aangifte bij de politie maar dit leverde geen resultaat op. Een maand later besloten jullie Afghanistan te verlaten. Via Turkije reisde u naar Griekenland. Vanuit Athene nam u het vliegtuig naar België met behulp van frauduleuze paspoorten. Op 12 maart 2009 vroeg u in België asiel aan.

Bij een eventuele terugkeer vreest u problemen met de Taliban en de stam van uw man.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën voor van de Taskara's (Afghaanse identiteitskaart) van uzelf, uw man, en uw kinderen, evenals die van uw schoonvader en zijn werkgeversattest. Tevens een aantal medische attesten en een aanvraag volgens art. 9 ter van 1 september 2009.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde op het CGVS ongeveer veertien jaar geleden gehuwd te zijn met S.(...) M.(...) M.(...) met wie u sindsdien samenleefde in Jangalak te Kabul. Daar uw vluchtmotieven gelijklopend zijn met die van uw man, waaraan het CGVS na grondig onderzoek geen geloof hechtte, kan ook u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban of uw stam te moeten vrezen.

In mizan 1387 drongen vijf personen uw huis binnen. Ze vermoordden daarbij M.(...) en verkrachtten uw vrouw N.(...) N.(...). Uw broer F.(...) verdween spoorloos tijdens dit incident. Na de rouwperiode besloot u Afghanistan te verlaten uit vrees ook vermoord te zullen worden (CGVS, 13-12-2010, p. 7). U vermoedde dat de Taliban achter de aanslag zat daar uw neven F.(...) en D.(...) banden zouden hebben met deze organisatie (CGVS, 13-12-2010, p. 9).

U stelt te vermoeden dat de Taliban verantwoordelijk was voor dit incident. Dit vermoeden is louter gebaseerd op uw bewering dat uw neven F.(...) en D.(...) bij de Taliban actief zouden zijn. De omstandigheden van het incident brachten immers voor zowel uzelf als uw vrouw geen klaarheid over de identiteit van de daders. Dat uw neven achter de aanslag zaten, hebt u alleszins niet aannemelijk gemaakt. U kon immers helemaal geen toelichting geven bij de activiteiten van uw neven. U had er geen idee van voor wie zij werkten, met wie zij samenwerkten of waar zij zich recentelijk mee bezighielden (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Als u verwijst naar hun bezigheden verklaart u vaag dat ze in het verleden banden hadden met de Taliban en tijdens de Mujahedinperiode bekend waren voor diefstallen (CGVS, 13-12-2010, p. 10). U refereert verder louter aan een eenmalige twist tussen u en hen uit die tijd (CGVS, 13-12-2010, p. 8). Sinds de Mujahedinperiode, die reeds lang achter de rug is, dient u te bekennen niet te weten waar uw neven verblijven. U haalt zelfs geen elementen aan die wijzen op recentere activiteiten van uw neven. Dat u geen enkele informatie of nieuws meer heeft over deze personen sinds het midden van de jaren negentig, roept twijfels op bij uw bewering dat zij plots in 2008 een gewelddadige inval in uw huis zouden hebben verricht.

Verder blijkt ook uit geen enkele van uw verklaringen dat u sinds de Mujahedinperiode met één van hen problemen zou hebben gehad. Uw bewering dat zij op het goede moment zouden gewacht hebben om uw familie kwaad te doen, houdt dan ook geen steek (CGVS, 13-12-10, p. 11). Ook uw vrouw had het louter over familiale onenigheid die zich in een ver verleden afspeelde, nog voor uw huwelijk (CGVS, 13-12-2010, p. 10).

Vervolgens liet u tijdens een eerste gehoor uitschijnen dat de aanslag een gevolg zou kunnen geweest zijn van de werkzaamheden van uw broer M.(...) voor een buitenlandse organisatie (CGVS, 03-05-2010, p. 6). Tijdens een tweede gehoor zegt u dan weer te denken dat zijn bezigheden niets met de aanslag te maken hebben (CGVS, 13-12-, 2010, p. 11). Het is bovendien opmerkelijk te noemen dat u noch uw vrouw weten voor welke organisatie uw broer de laatste drie maanden als taxichauffeur zou hebben gewerkt. U ontbeert tevens enige concrete informatie hieromtrent. U stelde dat u uw broer hierover niet veel hebt gevraagd, wat weinig ernstig is (CGVS, 13-12-2010, p. 11). Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Eveneens dient te worden gewezen op een aantal opvallende verschillen tussen de verklaringen van uzelf enerzijds en die van uw vrouw N.(...) N.(...) anderzijds aangaande het bovengenoemde incident. Zo verklaarde u dat uw vrouw net als uw broer M.(...) na het incident naar een hospitaal nabij Cinema Pamir werd overgebracht. Nog dezelfde dag werd ze volgens u uit het hospitaal ontslagen (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaarde aan het CGVS dat ze na dit incident niet in het hospitaal is geweest (CGVS, 13-12-2010, p. 3) en bijgevolg weet ze evenmin naar welk

ziekenhuis M.(...) precies gebracht werd (CGVS, 03/05/2010, p.6). Dit is erg opmerkelijk en tast op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Tevens beweerde u dat M.(...) op weg naar het hospitaal zou zijn overleden tengevolge slagen op zijn hoofd (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Uw vrouw echter liet verstaan dat M.(...) pas in het hospitaal kwam te overlijden (CGVS, 13-12-2010, p. 3) en zegt bovendien dat dit pas de dag na de feiten was (CGVS, 03/05/2010 p.5). Verder had uw vrouw dan weer een vermoeden dat uw broer door de ouders was beschoten en sprak ze niet over slagen of verwondingen. Zij kon tevens geen uitsluitsel brengen aangaande het hospitaal waar uw broer zou zijn opgenomen. Dat uw vrouw deze informatie ontbeert, is erg opmerkelijk te noemen. Zelfs indien rekening gehouden wordt met de psychische toestand van uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat de afwijkende beweringen van uw vrouw ten opzichte van uw eigen verklaringen met betrekking tot het incident dat tot uw vlucht uit Afghanistan heeft geleid, dermate fundamenteel zijn dat ze allerminst bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder ontving de familie kort voor uw vertrek een brief van de administratie van Karzai om de familiewoning te verlaten, daar jullie toe-eigening tijdens het oude regime had plaatsvonden. U zou bedreigd geweest zijn door een afgezant van de regering, Z.(...) F.(...), het hoofd van een militaire eenheid in de regio (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Ook over deze bedreigingen legde u vage verklaringen af. U stelde dat een tiental families in uw wijk, die eveneens een woning hadden toebedeeld gekregen, een gelijkaardige brief hadden ontvangen, (CGVS, 13-12-2010, p. 8). U slaagde er echter niet in concrete informatie over één van deze families naar voren te brengen, hoewel ze in dezelfde wijk woonachtig waren en banden hadden met de fabriek van Jangalak. U kon het CGVS geen namen verschaffen noch toelichting geven bij hun achtergrond (CGVS, 13-12-2010, p. 9). Ook uw vrouw bracht slechts één naam naar voren, waar ze overigens geen zekerheid over had (CGVS, 13-12-2010, p. 3). Verder stelde u dat u door ene Z.(...) F.(...) werd bedreigd (CGVS, 13-12-2010, p. 7). Als uw vrouw echter met deze naam wordt geconfronteerd blijkt ze er nog nooit van gehoord te hebben, wat erg opmerkelijk is en vragen oproept bij de geloofwaardigheid hiervan (CGVS, 13-12-2010, p. 3). Indien de familie daadwerkelijk zou bedreigd geweest zijn door deze persoon kan verwacht worden dat ook uw vrouw hiervan op de hoogte is. Ook de brief die u zou ontvangen hebben van de regering Karzai kon u niet voorleggen op het CGVS, hetgeen mag verbazen. Tevens hebt u geen verklaringen afgelegd die erop wijzen dat de door u beweerde onteigening verband houdt met de vermeende aanslag op uw familie.

Verder is het in dit verband bevreemdend te noemen dat uw andere twee broers, Z.(...) en N.(...), al vóór het verkrijgen van de brief op verzoek van uw vader Afghanistan hebben verlaten. Als het CGVS u vroeg wat de reden daarvan was, antwoordt u dat dit was vanwege de vijandschap met uw neven (CGVS, 13-12-2010, p. 10). Dit is eigenaardig: uit uw verklaringen blijkt immers dat er zich vanaf midden jaren negentig tot op het moment van hun vertrek geen noemenswaardige gebeurtenissen hebben voorgedaan die hun plotse vertrek zouden rechtvaardigen. Het blijft dan ook de vraag waarom uw broers plots het land verlieten. Deze vaststelling tast ook de inschatting van de redenen waarom u een maand later het land verliet aan. Dat u er bovendien geen weet van had waarheen uw broers dan wel gevlucht zijn destijds, is evenzeer bevreemdend te noemen (CGVS, 03-05-2010, p. 3).

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die u voorlegde kunnen onderhavige motivering niet wijzigen aangezien zij geen betrekking hebben op de vervolging die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt of dreigt te zullen ondergaan. De medische attesten, die verwijzen naar de fysieke en psychische gezondheidsproblemen en de zwangerschap van uw echtgenote, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven evenmin herstellen. Uit deze attesten blijkt niet dat uw vrouw in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat zij niet bij machte zou zijn om een coherent relaas uiteen te zetten. Dit blijkt eveneens uit de gehoorverslagen, waaruit blijkt dat uw echtgenote m.b.t. diverse aspecten van het asielrelaas alsook m.b.t. haar identiteit en achtergrond, accurate verklaringen weet af te leggen. Het is dan ook opmerkelijk dat zij dit m.b.t. aspecten die de kern van het asielrelaas raken, niet vermogt te doen."

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de

verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1851, voeren verzoekers aan dat hen ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zij herhalen hun asielmotieven, met name dat zij vrezen in Afghanistan opnieuw het slachtoffer te zullen worden van een aanslag en bedreigingen door leden van de Taliban, hetzij door familieleden van verzoekers moeder die gekant waren tegen het gemengde huwelijk van verzoekers vader, en dat de autoriteiten hen hiertegen niet voldoende bescherming zullen en kunnen geven. Zij wijzen erop dat verzoekster nog steeds ernstige psychische moeilijkheden kent ingevolge de gebeurtenissen in Afghanistan. Vervolgens ondernemen verzoekers een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, §2, b) en 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers te vrezen voor een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands

gewapend conflict en menen zij bovendien dat een terugkeer naar hun regio van herkomst na een afwezigheid in het buitenland van meer dan twee jaren op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt dat hun persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos is bij terugkeer en zij vrezen hierdoor een ernstig risico te lopen op o.a. ontvoering hetzij een afrekening, aldus verzoekers. Tot slot herhalen zij nogmaals hun vluchtmotieven en betogen zij dat hun verklaringen voor zich spreken en bewijzen dat zij in Afghanistan steeds in onveiligheid zullen blijven leven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoekers echter om onbegrijpelijke redenen totaal geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die zij hebben opgelopen na de aanslag op hun persoon en in hun woning, wat blijkt geeft van een manifest gebrek aan inlevingsvermogen. Evenmin werd rekening gehouden met de subjectieve vrees die in hun hoofde aanwezig is. Zij poneren dat het duidelijk is dat zij in Afghanistan geen normaal en menswaardig leven zullen kunnen leiden. Omdat zij in Afghanistan hic et nunc onmogelijk een veilig bestaan kunnen leiden en hun preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te behandelen, aldus nog verzoekers.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, stellen verzoekers van oordeel te zijn dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoren, niet in redelijkheid tot de bestreden beslissingen kon komen en dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door het Commissariaat-generaal genomen besluit.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban of zijn stam te moeten vrezen. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn neven F. en D., die bij de Taliban actief zouden zijn, achter de aanslag zaten waarbij zijn broer M. zou zijn vermoord, zijn echtgenote zou zijn verkracht en tijdens welk incident zijn broer F. spoorloos zou zijn verdwenen, aangezien hij helemaal geen toelichting kan geven bij de activiteiten van zijn neven en hij geen enkele informatie of nieuws meer heeft over deze personen sinds het midden van de jaren negentig, wat twijfels oproept bij zijn bewering dat zij plots in 2008 een gewelddadige inval in zijn huis zouden hebben verricht, en verder uit geen enkele van zijn verklaringen blijkt dat hij sinds de Mudjahedinperiode met één van hen problemen zou hebben gekend zodat zijn bewering dat zij op het goede moment zouden hebben gewacht om zijn familie kwaad te doen dan ook geen steek houdt, (ii) hij tijdens een eerste gehoor liet uitschijnen dat de aanslag een gevolg zou kunnen geweest zijn van de werkzaamheden van zijn broer M. voor een buitenlandse organisatie, terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelde te denken dat diens bezigheden niets met de aanslag te maken hebben en bovendien hij noch zijn echtgenote weten voor welke organisatie M. de laatste drie maanden als taxichauffeur zou hebben gewerkt, (iii) hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of M. al dan niet in het ziekenhuis zou zijn overleden, of hij overleden is ten gevolge van slagen op zijn hoofd dan wel dat hij werd beschoten en of verzoekster al dan niet in het ziekenhuis werd opgenomen na haar verkrachting, (iv) hij en zijn echtgenote vage verklaringen afleggen over de bedreigingen die zijn familie zou hebben ontvangen van Z.F., een afgezant van de regering, zoals omstandig wordt toegelicht, hij ook de brief die hij zou ontvangen hebben van de regering Karzai om de familiewoning te verlaten niet voorlegt en hij tevens geen verklaringen heeft afgelegd die erop wijzen dat de door hem beweerde onteigening verband houdt met de vermeende aanslag op zijn familie, (v) hij onduidelijke verklaringen aflegt omtrent de reden waarom zijn andere twee broers Z. en N. plots het land verlieten en het evenzeer bevreemdend te noemen is dat hij er bovendien geen weet van heeft waarheen zijn broers destijds dan wel gevlucht zijn, (vi) de documenten die hij voorlegt bovenstaande overwegingen niet kunnen wijzigen aangezien zij geen betrekking hebben op de vervolging die hij in Afghanistan zou hebben meegemaakt of dreigt te zullen ondergaan en ook de medische attesten die verwijzen naar de fysieke en psychologische gezondheidsproblemen en de zwangerschap van zijn echtgenote, de geloofwaardigheid van de asielmotieven niet kunnen herstellen vermits uit deze attesten niet blijkt dat zijn echtgenote in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staat dat zij niet bij machte zou zijn om een coherent relaas uiteen te zetten en (vii) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster zich voor haar asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming beroept op de dezelfde motieven die aan de grondslag liggen van de asielaanvraag van haar echtgenoot werd ten aanzien van haar een volgbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van verzoeker integraal werden hernomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 januari 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Verzoekers menen dat zij wel degelijk gevaar lopen in Afghanistan en sommen opnieuw de redenen voor hun vrees op, zijnde aanslagen en bedreigingen door de Taliban en bedreigingen door familieleden die gekant waren tegen het gemengd huwelijk van verzoekers vader. Zij menen dat de autoriteiten hen tegen deze dreigingen niet afdoende kunnen beschermen. Zij erkennen dat zij geen zekerheid hebben over wie de uitvoerders zijn van de aanslag waarvan zij het slachtoffer waren, maar benadrukken dat zij wél aangaven dat zij vermoeden dat de aanslag kan zijn ingegeven door het feit dat verzoekers broer samenwerkte met het Amerikaanse leger, door het gemengd huwelijk van zijn vader dan wel door het feit dat ze door de lokale Pashtunen niet als volwaardige burgers worden aanzien omdat verzoekers vader onder het regime van Najibullah werkzaam was voor de toenmalige autoriteiten. Ter staving van hun betoog citeren zij uit het gehoorverslag van verzoeker van 3 mei 2010. Verzoekers vervolgen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat zij niet gewacht hebben op de Afghaanse autoriteiten om de mogelijke verdachten van de aanslag op te sporen. Zij herhalen in dit verband dat de politie trouwens had laten uitschijnen dat zij niet veel konden doen als verzoekers geen namen konden noemen van mogelijke daders. Zij menen dat het feit dat zij niet de exacte identiteit van de daders wisten te melden onmogelijk als een grond kan aanzien worden om hun asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Dat verzoeker sinds de Mudjaheddinperiode geen problemen heeft gekend met zijn neven, sluit volgens verzoekers niet uit dat zijn neven wel degelijk achter de aanslag van oktober 2008 zitten.

Met dit betoog komen verzoekers niet verder dan het herhalen van hun asielmotieven, het uiten van blote beweringen en weinig overtuigende vermoedens en speculaties van hunnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is niet dienend om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij in gebreke blijven. De Raad wijst er te dezen nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit heeft verklaard dat zijn broer voor het Amerikaanse leger werkte maar wel voor een hem onbekende NGO of agentschap (gehoor CGVS 13 december 2010, p. 4). Deze vaststelling onderstreept andermaal de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad wijst er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is op grond van het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden en onwetendheden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.2. Zo verzoekers aanvoeren dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geciteerde vaagheden en/of incoherenties in hun verklaringen niet kunnen aanzien worden als dermate belangrijk om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag omdat ze de kern van het relaas niet aantasten, kan de Raad slechts vaststellen dat zij geen ernstige poging ondernemen om de in de bestreden beslissingen aangehaalde manifeste vaagheden en tegenstrijdigheden in hun verklaringen met concrete argumenten te weerleggen doch deze enkel pogen te minimaliseren, wat niet volstaat om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te ondergraven. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, hebben de vastgestelde incoherenties overigens wel degelijk betrekking op essentiële elementen van het vluchtrelaas. De omstandigheden van de dood van verzoekers broer M. en verzoeksters verkrachting werden immers door verzoekers aangehaald als de rechtstreekse aanleiding voor hun vlucht uit Afghanistan. Ook de traumatische ervaringen die zij zouden hebben doorstaan kunnen naar het oordeel van de Raad geenszins een uitleg bieden voor het gegeven dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of M. al dan niet in het ziekenhuis zou zijn overleden, of hij overleden is ten gevolge van slagen op zijn hoofd dan wel dat hij werd beschoten en of verzoekster al dan niet in het ziekenhuis werd opgenomen na haar verkrachting. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers over dergelijke aspecten uit hun relaas eenduidige en coherente verklaringen zouden kunnen afleggen zo deze gebeurtenissen zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zoals reeds terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, doen de door verzoekster bijgebrachte medische attesten, die verwijzen naar haar fysieke en psychologische gezondheidsproblemen en haar zwangerschap, geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen en vermogen zij niet de geloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette asielmotieven te herstellen. Uit deze attesten blijkt immers niet dat verzoekster in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staat dat zij niet bij machte zou zijn om een coherent relaas uiteen te zetten. Ter terechtzitting wordt nog een recent attest getoond (februari 2011) waaruit blijkt dat verzoekster onder andere depressief en nog in behandeling is, doch ook uit dit attest kan niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen over essentiële aspecten van haar relaas.

2.5.3. Waar verzoekers nog menen dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen selectief te werk is gegaan, enkel in hun nadeel, en dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij haar/hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen deze feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. De Raad stelt vast dat verzoekers niet het minste begin van bewijs bijbrengen van de door hen voorgehouden

vervolgingsfeiten en benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn/haar asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij/zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, quod non. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde documenten niet betwisten zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.7. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, merkt de Raad op werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Waar zij nog poneren dat een terugkeer naar hun regio van herkomst na een afwezigheid in het buitenland van meer dan twee jaren op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien en zij dan ook vrezen hierdoor een ernstig risico te lopen op o.a. ontvoering hetzij een afrekening, blijven verzoekers steken in het uiten van blote beweringen en speculaties van hunnentwege, waarmee zij niet vermogen deze aangehaalde vrees enige objectieve grondslag te verlenen.

Tot slot blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "*Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar "asymmetrische aanvallen" voor doch er wordt geen "open combat" gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens dient, in het licht van de recente informatie over hun plaats van herkomst Kabul-stad, te worden besloten dat verzoekers evenmin in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier – met inbegrip van de door verzoekster bijgebrachte medische attesten die verwijzen naar haar fysieke en psychische gezondheidsproblemen en haar zwangerschap –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te

tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.9. Waar verzoekers in fine vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 april 2011 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS